

την και Κρότιον — ή Ανεμώνη του Βου-
 νου με την Αιμίλιαν Χώδ και Τρελλοπαίδο
 των Αθηνών — ή Διονυσία Πηγή με την
 Νεσάρη Υπαρξιν, Έλληνοπούλαν, Φίλη-
 μα του Κύματος, Γλυκόν Τραγουδιστήν και
 Λαράν των Γονέων — το Αεράκι του Βου-
 νου με την Τσιγγαρέλλα, Ιαπωνικόν Χρυ-
 σάνθεμον και Φίλημα του Κύματος — ο
 Μάδρος Αετός με το Μι-Πι-Πι, Αιμίλιαν
 Χώδ, Μανιώδη Αεμόν, Κίτρινη Μάσκα
 και Πίθηκον του Βορέου — ο Λάτρης της
 Δήμητρος με την Μικρούλα Πατριάν,
 Φίλη των Καλών, Διονυσία Πηγή, Ι-
 δανική Γλυκίστα και Σιρ-Ιά-Φαλούζ —
 το Έρωτον Ρόδον με την Μαρίδα του Ε-
 ρίπου, Θερινή Βροχήν και Κελαϊδίστρα —
 το Μαγαμένον Ρόδον με την Κόρη του Α-
 θέρος, Αηδόνα της Γίδης, Έρημν του Πρα-
 ξιτέλου, Μι-Πι-Πι και Χαρούμενη Καρ-
 δούλα — ο Κερδώς Έρημν με τον Φλό-
 σθορ του Βοσπόρου, Λαγροσσεγή Ναταργον
 Λέοντα των Γιδιών, Ιαπωνικόν Χρυσαν-
 θεμόν και Αγωνισσάν Ψυχήν — το Λου-
 λούδι της Καρδίως με την Αηδόνα της Γ-
 ιδης, Νυκτοκόρακα, Ιατρόν της Νεολαίας,
 Στάλντν και Γλυκόν Τραγουδιστήν — ο
 Λέων της Χαιρώνειας με τον Λέοντα των
 Γιδιών, Τρελλο Ναϊτάκι και Σιμοιωτάκι —
 ο Πίθηκος του Βορέου με την Κρυσοδα-
 γκατιάρα — ο Όλυμπος με τον Φάρον της
 Μυκόνου, Κρόταλον, Ταπεινόν Γλασεμί, Α-
 σπίδα της Αθηνών και Φιλοπάριδα Ίάδα —
 ή Ανέλιτιστος Λαρά με την Κυρία με
 τας Καμυλίας και Γαϊδουράγκαθον.

την ώρααν επιστολήν: το Κεντρά μου γράφει:
 σπανίως διότι τώρα έχει πολλές ασχολίας.)
 Παλλάδα, Μαγαμένον Ρόδον, Αδ-Ρε-Με
 (εύγε, Έξοχος ή απάντησί σου πρὸς τὸν κύριον...
 Αδών - Νεσπιέρ) Αλγυπτιακή Μομίαν
 (βραβεῖον ἔστειλα νάι, πρέπει νά νικήθῃ ἐπι-
 τέλους αὐτῆς τερπελιὰ καὶ νά μου γράψῃ συ-
 χνότερα.) Ροδίαν Κορηγγέτιδα (σὲ συχαίρω,
 καὶ εἰς ἀνώτερα ὁ προθιθεῖς σ' ἔκαμε νά
 μὴ μου γράψῃ τόσον καιρὸν;) Σάϊνον (καλὴ
 ἔρεξι λοιπὸν!) Δρόν τοῦ Κάμπου (βριθεῖον
 ἔστειλα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τῆς τόσας ἐνεργ-
 γείας σου.) Ἀρίωνα τὸν Μηθουναῖον (καλὸς
 ἦλθες: τὰ ἔστειλα.). Περαμόνον (ἔστειλα:)
 Ἀνέλιτιστον Λαράν (σημαίνει... διὸ πρέ-
 πει νά περιμείνῃς ἀκόμη ὄλιγον: τὴν μεγαλή-
 τεραν ὑπομονὴν πρέπει νά ἔχουν οἱ ἀνταλλάξ-
 σοντες Μικρὰ Μυστικά.) Ἀφῶν Γκαρδ (ὁ κ.
 Π. σου ἔγραψεν ἰδιωτικῶς [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραι-
 στήν ἐπιστολήν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι'
 ὅσα γράφεις: νάι, αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Νίσιος, ἀλλὰ
 δὲν ἦτο φιλόσοφος τοῦ Μεσαίωνα· ἦτο σύγ-
 χρονος, ἀπέβλεπε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.) Μιθριδά-
 την, Κίτρινο Νεόμυον, Κορυθαίολον Ἐκτορα
 καὶ λοιποὺς, τὸν ὅποιον ἐληφθήσαν αἱ Ἀπαν-
 τήσεις διὰ τὴν 14ην Κυριακήν.
 Εἰς δασας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 2 Νοεμ-
 βρίου διηκαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Δεκεμβρίου.
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψωσι
 τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνίσματα, πωλεῖται ἐν
 τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἕκαστος
 περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

575. Ἑλληνοσύμφωνον.
 Τὸ -εο- εἶπει - τὸ -εο-
 576. Γριφώδης συλλαβική Ἀκροστιχίς.
 Αἱ ἀρχαὶ καὶ συλλαβαὶ τῶν τεσσάρων λέξεων,
 αἵτινες εὐρίσκονται λυόμενου τοῦ Γριφου, ἀ-
 ποτελοῦν ἀσχαῖον θεὸν (μὴ τηρουμένης παντοῦ
 τῆς ὀρθογραφίας.)

ἢ ν
 α
 ὅτις

577. Γρίφος παρασατικός.

Πρόθεσις μο σὺλλαβος	Ἐπίρρημα χρόνου.	Μετοχή καθ' ἐνικόν.
Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν.	Ἄνωσις κατ' οὐδέτερον.	Ἀριθμητικὸν ἀπόλυτον.

Διαβεβαίωσις
 Σπεύδω νά σε βεβαίωσω
 Δι' αὐτάς μου τὰς ἀσκήσεις
 Καὶ τερπῆς λογιὸν δὲ ὄσω
 Μὴ τυχόν ποιε τομίσχ.
 Ὅτι ἀρήρεσα ἢ δι' ἡκουσα ποιε καμμίαν
 Ἀπὸ ἄλλου λεγομένην
 ἢ τὴν εἶδα τοπομένην
 ἢ γραμμένην... ὁδ' ε' μαν!
 Μὴ ὑπόληψιν ἐν τίλει
 ἢ λας Κ' ΝΤ' ΑΥΡΟΣ τὰς σιλλέι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ἡ λέξις λαπεῖ 10, διὰ δὲ τοῖς συνήθως εἰς
 λαπεῖ 5 μόνον. Ἐπιχρῶσις ὅρα: 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
 ὁμοιωτέροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς πρὸς 10 λέξεις.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
 ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΜΑΚΡΗ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ
 Αγοράζω ται, ἀνταλλάσσομαι, προμηθεύομαι.
 Αἱ καὶ πωλοῦνται γραμματόσημα καὶ εἰκονο-
 γραφημένα δελτάρια. Ἐκδίδεται ἐτησίως «Δο-
 χεῖον Γραμματόσημων».
 Ζητεῖτε σχετικὴν ἀγγελίαν. (Γ-84)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μὲν
 ἐξωτερικά. Τὸ γραμματόσημον εἰς τὸ μέ-
 ρος τῆς εἰκόνος. — Γεώργιος Χ. Ἐλευθεριάδης,
 τελεῖοποιος τῆς Γεωπονίας, Ἄλμυρος Θεσ-
 σαλίας (Greece). (Γ-88)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πα-
 σῆς πόλεως. Ἀπάντησις βεβαία — Cha-
 rillas M. Papadopoulos, Trebizonde, (Tur-
 quie). (Γ-89)

Εκπράξω δημοσίᾳ τὰ θεμιτὰ καὶ ἀπίερα μου
 εὐχαριστίας ἐνὶ ἐκάστῳ συλλυπηθέντι μοι
 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦ μου Μητρός. —
 Μάρκος Δ. Κωνσταντινίδης, Βίρκετ-ἑλ-Σάμπ,
 (Αὐγύπτου). (Γ-90)

Δηλοῦμαι τοῖς φίλοις τῆς Διαπλάσεως ὅτι, ἰ-
 ὁρῶντες ἐν Βόλῳ σύλλογον ἐπιδομαζόμε-
 νην «Η ΠΡΟΟΔΟΣ» καὶ σκοποῦνται: α) τὸ
 ἐσπλάσθαι, β) τὴν ἐγγράφην ἀπὸρων πλὴν ἑ-
 πιμελῶν καὶ φιλομοῦσων παιδιῶν. — Συδρομή
 μη-ταῖα λεπτά 25.

Πρόεδρος: Ἀγκάθι, Γραμματεὺς: Με-
 νελίχ, Ταμίας: Κρόταλος, Σύμβουλοι:
 Περεισιώλης καὶ Ταπεινὸν Γλασεμί.
 Ὁ βουλόμενος ἀπιυθνήσκει: Πρὸς τὸν
 κύριον Γεώργιον Κουγιαννίδην, Ἐμπορικὴν
 Σχολήν, εἰς Βόλον. (Γ-91)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. — Γ-
 ωάννης Καρέλλης, ὁδὸς Ἀκαδημίας Πλάτω-
 νος 12, Ἀθῆναι. (Γ-92)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
 Ὅδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10.
 Ἐν Ἀθῆναις, 15 Νοεμβρίου 1903
 Ἔτος 25.—Ἀριθ. 46

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΤΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
 ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ
 Τὰ δύο καμάκια εἶχαν κτυπήσῃ συγ-
 χρόνως τὸ κουλαμάκ. Ἀλλὰ τὸ μὲν κα-
 μάκι τοῦ Ἀγγλου το εἶχε κτυπήσῃ εἰς
 τὸ ἐπίσω μέρος τοῦ σώματος, κοντὰ εἰς
 τὴν οὐράν, τὸ δὲ καμάκι τοῦ Δουκρὲ εἶ-
 χεν ἐπιτύχη τὸ ἀριστερὸν πτερύγιον, εἶ-
 χεν εἰσδύσῃ ἕως τὴν καρδίαν καὶ
 εἶχε κάμη το κουλαμάκ νά
 βγάλη κόκκινον ἀφρὸν ἀπὸ τοὺς
 ρώθωνάς του.

Τί θά ἐγίνετο τώρα; Δὲν ἦτο
 δυνατόν νά γίνῃ οὔτε μοιρασιά
 κᾶν. Καὶ οἱ Γάλλοι το ἤθελαν
 τὸ κῆτος ὅλο ἰδικὸ των, καὶ οἱ
 Ἀγγλοι το ἤθελαν ὅλο διὰ τὸν
 ἑαυτὸν των.

Δι' αὐτὸ, τὴν στιγμὴν που
 οἱ ναῦται τοῦ κ. Ἐρτώ ἄρχισαν
 νά ἐτοιμάζουσαν τὸ σχοινί διὰ νά
 δέσουν τὸ κῆτος ἀπὸ τὴν οὐράν
 καὶ νά το ρυμουλκήσουσαν οἱ ναῦ-
 ται τοῦ κ. Στρόκ ἐσπευσαν νά
 τοὺς μνηθεοῦν.

Καὶ τότε, οἱ Ἀγγλοι, μετὰ
 ὀλίγα γαλλικά που ἤξευραν καὶ
 ὠμιλοῦσαν, ἄρχισαν νά φωνά-
 ζουσαν:

— Ἀνοιχτά! οἱ φραντζέζι-
 κες βάρκες, ἀθάρα! ἀνοιχτά!
 — Σὺς τραβάτε ἀνοιχτά! ἐ-
 φώναξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλ-
 λότ.
 — Αὐτὴ ἡ γάλαινα εἶνε δι-
 καιωματικῶς δική μας! ἐφώνα-
 ξεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ρέπτωρος».
 — Ὅχι! εἶνε δική μας καὶ
 ἀποκλειστικῶς δική μας! ἀντε-
 φώνησεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ἁγίου
 Ἐνώχ».
 — Δέστε τὴν! διέταξεν ὁ
 Ἀγγλος.
 — Δέστε τὴν! διέταξεν καὶ ὁ
 Γάλλος.

«Ἡ θάλασσα ἔβρασεν, ἔγινε κατάσπρη.» (Σελ. 363, στήλ. α'.)

Ὄρμησαν τότε αἱ λέμβοι ἐναντίον
 ἀλλήλων. Φόβος εὐλογος ἦτο μὴ πια-
 σθοῦν οἱ ναῦται στὰ χέρια. Τὰ ὄπλα δὲν
 ἔλειπαν: εἶχαν καὶ καμάκια καὶ λόγχας
 καὶ σπατιά, χωρὶς νά λογαριάσωμεν τοὺς
 μεγάλους ναυτικούς σουγιάδες, ποὺ κρα-
 τοῦν πάντοτε μαζί των οἱ ναῦται. Ἦτο
 κίνδυνος μήπως κυθῆ ἀἷμα, ἕως ὅτου προ-
 φθάσουσαν καὶ τὰ δύο πλοῖα καὶ τὴν ἀποτε-
 λειώσουσαν τὴν ναυμαχίαν, τὴν ὅποιαν ἦσαν
 ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουσαν αἱ γαλλινίδες των.
 Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Ἀγγλος ὑπορ-
 χος με ὠργισμένον τόνον
 καὶ με ἀπειλητικὰς χειρο-
 νομίας, ἐφώναξεν πρὸς τὸν
 κ. Ἐρτώ, εἰς γαλλικὴν
 γλῶσσαν.

— Ἐχετε λοιπὸν τὴν
 ἀξίωσιν νά λέτε πῶς αὐτὴ
 ἡ γάλαινα εἶνε ἰδικὴ
 σας;... Σὺς εἰδοποιῶ
 ὅτι δὲν θά σας ἀφίσωμεν
 νά τὴν πάρετε;
 — Καὶ, ἐσεῖς, ποῦ βα-
 σίσετε τὰς ἰδικὰς σας ἀ-
 ξιώσεις;... ἀπήντησεν ὁ
 κ. Ἐρτώ, ἀφοῦ ἐνευσεν
 εἰς τοὺς δύο ὑποπλοίαρ-
 χους νά μ. ν. ἀναμιχθοῦσαν
 εἰς τὴν φιλικεϊκίαν.
 — Καὶ το ἐρωτᾶτε κί
 ὄλας;
 — Μάλιστα! τὸ ἐρωτῶ.
 — Μάθετε λοιπὸν, ἐφώ-
 ναξεν ὁ Ἀγγλος, ἐπὶ ἡ
 γάλαινα ἤρχετο ἀπὸ τὸ δι-
 κὸ μας μέρος καὶ ὅτι οὔτε
 θά τὴν ἐδέλεπατε, ἂν δὲν
 τῆς ἐκόδαμεν ἡμεῖς τὸν
 δρόμον...
 — Κ' ἐγὼ σας βε-
 βαίω ὅτι εἶνε δύο ὄρες
 τώρα, ποῦ τὴν κυνηγοῦ-
 μεν.
 — Ὑστερα ἀπὸ ἐμᾶς!...
 ἐφώνησεν ὁ κ. Στρόκ.
 — Ὅπως δὴποτε, ἀπὸ
 τὸν «Ἁγίου Ἐνώχ» τὴν
 πρωτοεῖδε ὁ σκοπός, ἐνῶ

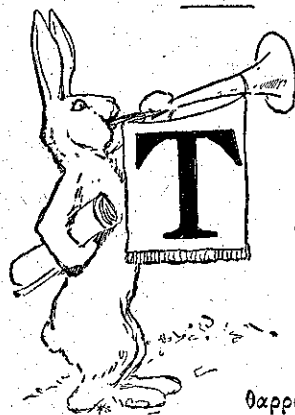
10. — Αι συλλογαι. επιγραφόμεναι «Πνευματικαί Ασκήσεις διά τόν 82ον Διαγωνισμόν», είνε δεκται μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου 1903. [Είμπορείτε νά τας στείλετε ως χειρόγραφα, υπό ταινίαν, επί συστάσει, πληρόντοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.]

11. — Κατά τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1904 θὰ δημοσιεῦνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περί τὰ τέλη τῆς Α' Ἐξαμηνίας, θὰ δημοσιεῦσθω τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διά τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδεὶς δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ἔροι εἴνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, περί Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΕΩΝ, Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΟΣ
(Ἰνδικὸν παραμῦθον)

ΟΝ καιρὸ τοῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα, ἦτον μίαν φορὰ ἓνας βλάκας γαΐδαρος, ποῦ ἐπῆρε τὸν δρόμο μίαν ἡμέρα κ' ἐτήγαινε μασσώντας ἐνα γαΐδουράγα καθὸ, — καὶ θαρρούσε δὲ πῶς ἦτανε ὡμορφος ὡς ἀνοικίαιτικο πρωΐ! Ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, εὐρίσκει μίαν παγίδα, ὅπου ἦτον πιασμένο ἓνα λεοντάρι, καὶ τὸ λεοντάρι ἐφώναζε μετὰ τῶν ἄλλων βρυχηθμούς, ὡστε ὁ γαΐδαρος ἐστάθη καὶ το ἐκύταξε μετὰ μὲν ἀπορίαν. Πῶς δὲν ἄκουσαν οἱ χωρικοὶ τοὺς βρυχηθμούς τὴν ὥραν διὰ νὰ ῥθούνη καὶ νὰ σκοτώσουν τὸ λεοντάρι; — Περιέργων ἀληθινά. Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ φουσοῦσε κατὰ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ἄνεμος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν τίποτε. Ὁ Βλάκας μας — ἄς τὸν λέμε ἔτσι — ἐστάθη καὶ, ἀφοῦ ἐκύταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶδε πῶς ἦτον καλὰ πιασμένο τὸ λεοντάρι, ἀρχισε τάχα νὰ το περιπαίξῃ, καὶ του εἶπε: — Τί κάνεις αὐτοῦ, Λέων; — Βγάλε με ἀπ' ἐδῶ! ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Βγάλε με γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ, χαμένε. Ἐγέλασε περιπατικὰ ὁ Βλάκας, ὁ

ὁποῖος δὲν ἦτον καθόλου εὐγενῆς, διότι εἶνε ἀγενεῖα, ξεύρετε, ὅταν γελά κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

— Καλέ, τί λές τοῦ λόγου σου; εἶπε. Νά σε βγάλω, καὶ ὕστερα νὰ με φᾶς γιὰ τὸν κόπο μου. Δὲν τῶχω σκοπὸ. Δὲν εἶμαι τόσο τρελλός, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀρχισε νὰ γελά, δηλαδὴ νὰ γκαρίζῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ποῦ εἶπε τέτοια ἐξυπνάδα.

Τὸ λεοντάρι εἶδε πῶς ὁ γαΐδαρος δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ φόβους, καὶ ἄλλαξε πολιτικῆ. Τὸν ἐκαλόπιασε μετὰ παρακαλίας καὶ μετὰ τὰ γάδια.

— Γαΐδαρε, εἶπε μετὰ τὴν πλὴν γλυκεῖα φωνή του, εἶσαι πολὺ ἔμορφος καὶ ἐξυπνος νέος. Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σπρώξῃς αὐτὸν τὸν καταραμένο μοχλὸν ποῦ κρετεῖ κλεισμένη τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἔβγω ἔξω. Θά μου κάμῃς αὐτὴ τὴν χάριν, καλέ μου καὶ σοφὸ μου γαΐδαρε;

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά, ἀπήντησε ὁ Βλάκας. Δὲν τῶχω σκοπὸ νὰ φαγωθῶ.

— Νὰ φαγωθῆς! ἐφώναξε τὸ λεοντάρι, ὡς νὰ του ἔκαμαν τὴν μεγαλύτερη προσβολή. Ποῖός σου ἔδραζε τέτοια στραβὴ ἰδέα στὸ κεφάλαιόν σου; Πῶς τὸ ἐφαντάσθηκες αὐτὸ τὸ πράγμα; Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτέ-τοῦς φίλους μου. Ποτέ!

Φυσικὰ ὁ Βλάκας ἐκολακεύθη πολὺ διότι ὁ Λέων τὸν εἶπε φίλον του, καὶ, ὡς γαΐδαρος, ἐσπρώξε τὸν μοχλὸν. Ὁ Λέων ἐσπρώξε τότε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, κ' ἐβγήκεν ἔξω. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτον ν' ἀρπάξῃ τὸν καϊμένο τὸν Βλάκα ἀπὸ τὸ λαιμὸ, καὶ νὰ τον τινάξῃ κάτω. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ στόμα του διὰ νὰ τον φάγῃ.

— Ὦχ! ὦχ! ὦχ! ἐφώναξε ὁ κακομοίρης γαΐδαρος. Τί κάνεις αὐτοῦ; — Εἶμαι πεθαμένος τῆς πείνας, ἀπεκρίθη ὁ Λέων. Μὴ με διακόπτῃς!

— Μὰ ἐσύ το εἶπες καὶ το ὑπεσχέθης πῶς δὲν θά με φᾶς, εἶπε μετὰ κλάματα ὁ Βλάκας.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐγὼ δὲν θυμῶμαι νὰ εἶπα τέτοιο λόγο, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς Λέων. Λοιπὸν, θά σε φάγω.

Εἶδεν ὁ γαΐδαρος πῶς ἦτον χαμένος, καὶ ἀρχισε νὰ θρηνηῇ καὶ νὰ κλαίῃ τὴν μοῖρὰ του.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ, δὲν εἶνε δικαίον! ἐφώναξε μετὰ κλαψιάρικη φωνή.

— Πῶς; ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Τολμᾶς καὶ λές πῶς δὲν εἶμαι δικαίος ἐγὼ; Τὸ ῥα σου ἄξιζε νὰ πεθάνῃς, καὶ θά σε φάγω χωρὶς νὰ σε λυπηθῶ καθόλου!

— Νά, εἶπε μέσα στὴν ἀπελπισίαν τοῦ ὁ γαΐδαρος, δὲν εἶνε οὔτε σωστὸ οὔτε δίκαιο! Καὶ ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν τὸ ἴδιο θ' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Λέων ἐθύμωσε καὶ ἐγενε ἐξω φρονῶν μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ κατακομματιάσῃ τὸν γαΐδαρο, ὅταν μία σοφὴ ἰδέα τοῦ κατέβη στὴ μεγάλη του κεφαλα.

«Ἄν, ἐσυλλογίσθηκε, μοῦ εὔρη τοῦ λόγου του κανένα δικαστὴν, τί μ' ἐμποδίζει νὰ τον φάγω καὶ τὸν δικαστὴν γιὰ δεῖπνον. Λαμπρὰ ἰδέα!»

Ἐπῆγε νὰ τα χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ Βλάκας, ὅταν εἶδε τὸν Λέοντα νὰ ξεσφίγγῃ τὰ πόδια του, μετὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐκρατοῦσε κολημένον κατὰ γῆς, καὶ νὰ τον ἀφίγη νὰ σηκωθῆ ἐλεύθερος.

Καὶ τότε τὸ ἄγριο θῆριο εἶπε: — Γαΐδαρε, εἶπες πῶς ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν, θὰ 'πῇ κι' αὐτὸς ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ καὶ δίκαιον αὐτὸ που κάμνω. Λοιπὸν θὰ εὔρωμεν τώρα ἓναν δικαστὴν, καὶ . . . εἶθε νὰ μὴ βγῆς γελασμένος, ἀφεντικὸ.

Ὁ Βλάκας ἀρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ὁ Λέων ἔχασε τὴν ὑπομονήν του, τὸν ἐπίασε μετὰ τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ αὐτί, κ' ἐτράβηξάν τὸν δρόμο γιὰ ναῦρουεν δικαστὴν. Πρὶν πᾶνε πολὺ μακρὰ, ἦσαν ἓνα γέρο-Κούνελο, τὸν πλὴν ἄσπρο καὶ πεῖ το γέρο ἀπ' ὅλα τὰ κουνέλια. Ὁ Κούνελος αὐτὸς ἐπαίξε στὰ χορταράκια, κ' ἐφαίνετο πολὺ ἐλαφρόμυαλος. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἦτο, ὅπως θὰ ἴδῃτε ἀμέσως.

— Νά! εἶπεν ὁ Λέων, νὰ ἓνα κουνέλι. Δὲν εἶνε ἀσχημὸ γιὰ δεῖπν. . . γιὰ δικαστὴν ἤθελα νὰ πῶ. Τράβα λοιπὸν ἐμπρὸς καὶ ρώτησέ το.

Ἐπῆγε ὁ Βλάκας καὶ ἐξήγγισεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν στὸν Κούνελον, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε καὶ ἄκουε προσεκτικὰ, καὶ κάποτε-κάποτε ἔβριζε τὸ αὐτί του, κ' ἐφαννότανε παραπολὺ ἐλαφρόμυαλος. . .

— Ἄ! μὰ αὐτὴ εἶνε πολὺ ὑπερδεμιμένη ὑπόθεσι, εἶπεν ὅταν ἐσταμάτησε ὁ γαΐδαρος. Δὲν μοῦ τὴν ξαναλές, νὰ την καταλάβω καλλίτερα;

Ὁ γαΐδαρος ἐξανάπε πάλιν κατὰ πλάτος ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

— Περιέργων πράγμα! εἶπεν ὁ Κούνελος. Ἀκόμα δὲν μπορέσα νὰ καταλάβω πῶς εὔρηθης μέσα στὴν παγίδα.

— Δὲν ἦμον ἐγὼ μέσα στὴν παγίδα, ἐφώναξεν ὁ γαΐδαρος. Ἦτον ὁ Λέων!

— Ὄ! . . . ναι, ναι. . . τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μὰ, νὰ σας πῶ, γιὰ νὰ το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χάσομερι, ἀλλὰ δὲν ἤρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῆ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ΄.

Ευτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ μητέρα τῆς Κικῆς ἐξελιγοθύμωσε καὶ ἔνοιξε τὰ μάτια της.

— Ἄ! εἶπε. Ἐνόμισα πῶς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου!

Ἡ γρῆν Παιγῶνα ἐτραβούσε τὰ μαλλιά της καὶ ἐχτυπιῶνταν μοναχῆ της, διότι, ἔλεγε, δὲν ἐπρόσεξε τὰ παιδιὰ ὅσον ἔπρεπε, παρὰ τ' ἄφισε νὰ φύγουν.

Ἐπὶ τέλους ὅλα ἐξηγήθησαν.

Τὰ παιδάκια ἐφαίνοντο τόσο μετανενημένα, διὰ τὸ σφάλμα που ἔκα-

«Ἐνόμισα πῶς θὰ πέθαινα.»

μαν, ὡστε οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία Δ. . . εὔρηκαν ἀρετὸν θάρρος νὰ τα μαλώσουν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν μετὰ πόσον ἐνθουσιασμὸν εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον Ἄγγρον. . . Ἐπῆρε καὶ ὁ Παυλῆς ἓνα σωρὸ φιλήματα εἰς τὸ μερίδιόν του, καὶ πολὺ δικαίως, διότι αὐτὸς πραγματικῶς ἔδειξε πῶς ἦτον ὁ μόνος λογικός, ὁ μόνος ποῦ εἶχε σωστὸ μυαλὸ ἀπὸ ὅλη τὴν συντροφιά τῶν μεγάλων μας περιηγητῶν.

Ὁ μόνος παραπονεμένος εἶνε ὁ κύριος Μπέμπης. Δὲν εὔρηκε, λέγει, οὔτε Ζαχαροκάλαμα οὔτε καρύδια τῆς Ἰνδίας εἰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου που ἔκαμε.

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φᾶμε κ' ἐμεῖς. . .

Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀδιάκοπα, καὶ ἀπορούσε πῶς τὰ βιβλία γράφουν μὴ τὴν μεγάλη ψευτιά, ὅτι ὑπάρχουν τάχα ἀκόμα Ζαχαροκάλαμα καὶ μεγάλα καρύδια μετὰ γάλα μέσα.

(Ἔπεται τὸ τέλος)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄.

Η ΔΙΚΗ

Η ΠΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ
Αιμιλία.

«Ἐπέρασε ἓνας μῆνας σωστός, ἀφ' ὅτου ἐβαλαν στὴν φυλακὴν τὸν μπαμπᾶ. Πῶς συνέβη καὶ δὲν ἀπεθάναμεν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην μας; Καὶ ὅσον συλλογίζομαι ὅτι δὲν θὰ δικασθῇ πρὶν περάσουν ἀκόμη δύο μῆνες ὀλόκληροι. Ἀδύνατον ν' ἀντιξῆ ἡ μαμμὰ τόσον καιρὸν μετὰ τὴν ἀγωνίαν που ὑποφέρει. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ: «ὦ! Θεέ μου, πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν πεθιμένη!» Τὴν κάμνω ν' ἀνακτήσῃ ὀλίγον τὸ θάρρος της καὶ της λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῆ τώρα περὶ θανάτου, ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς ἔχει τόσον μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀγάπην μας, καὶ ὅτι με ἐκμηδενίζει με αὐτοὺς τοὺς ἀπελπιστικούς λόγους ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Εἶνε τόσον ἀδύνατη, ὡστε τρέμω διαρκῶς μήπως πάθῃ τίποτε ἢ ὑγεία της. Ἄν κατὰ δυστυχίαν λησιμονήσω καμμίαν φορὰν ὅτι εὐρίσκομαι ἐμπρὸς της καὶ διακρύβουσιν λιγάκι τὰ μάτια μου, ἡ μητέρα ἀρχίζει τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὄδυρους, ὅταν δὲ ἐπανεῖθῃ ὁ Κάρλος, τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, ἀφοῦ καὶ ἡ Αἰμιλία κλαίει.»

«Δὲν ἤξερω τί θὰ ἐγινόμεθα χωρὶς τὸν Κάρλον; αὐτὸς μας ἐμποδίζει καὶ δὲν συντριβόμεθα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας μας. Ἐκάθησε καὶ ἤρεν ἀπὸ τὰς διασημοὺς δίκας ὅλα τὰ παραδείγματα ὅπου ἐπὶ τέλους οἱ ἀθῶοι ἀπαλλάσσονται τῆς κατηγορίας παρὰ τὰς ἐπιβαρυντικὰς ἐναντίον των μαρτυρίας, διὰ νὰ μας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζόμεθα, ὅτι θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τοῦ μπαμπᾶ, μολοντί τώρα τὰ πάντα στρέφονται ἐναντίον του, μολοντί τον κατηγορεῖ καὶ αὐτὸς ὁ συνέταιρός του, ὁ κ. Χόλμπρουκ.»

«Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὡς καὶ ὁ συνέταιρός του ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ κατέθεσεν ἐναντίον του ἦτο ἀσθενῆς μετὰ τυφοειδῆ πυρετὸν, ὅταν ὁ μπαμπᾶς τοῦ ἔγραψε διὰ νὰ τον πληροφορήσῃ τί συνέβαι-

των — ο λόγος τοῦ Γάνου με τὸν Ἰαπόνην τοῦ Μεσαίωνα, Ἀρεμῶνη τῶν Πατρῶν, Ἀνδρέαν Σουλῶν, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Ἄσκη Νησιῶν — ὁ Ὀλύμπιος μετὰ τὴν Ἀμαρῶν, Ποῦλο-δράκον, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἐρημίτιδα καὶ Ἰεῶν — ἡ Κίτρινη Μάσκα μετὰ τὸ Ἀι-Αίφι τῆς Νεαπόλεως — ὁ Μεγέλλ μετὰ τὸ Ἀρχαῖο Πυρροπόλην, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ Κλάδον Ἐλαίας — ἡ Ἄθρα Καρδία μετὰ τὸν Κοκκινὸν Κρίνον, Φαιδίμην, Δημιουργημένην, Πολύλογον Χρυσῶν Λίδα καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον — τὸ Ποῖος Εἶμαι μετὰ τὴν Ζημιόγαταν, Νιαράρον, Διάβολον Ἐσπερινόν, Δεικωσίαν τῆς Κύπρου καὶ Ἐλληνοποδῶν — ἡ Πρῶη τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ἰαπόνην τοῦ Πηλίου καὶ Νύμφην τῶν Τεμπῶν.

(ἔσται· εὐχαριστῶ πολὺ) Κυρηναίκα Ἀρτεμιν (βραβεῖον ἔσται· χαίρω πού ἔγινες καλὰ) Κυροδοχαγατῶν (εὐχαριστῶ πολὺ) ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει ψευδώνυμον·) Κόκκινον Κρίνον (πού ἔχει ὡς σύστημα: «ἐξασπίδωκα καὶ ἅγιος ὁ Θεός!») Νηγεμίαν ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν σου) Ἀριελ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“Διηγήματα,”

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΜΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ
Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.
ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.
Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅσον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφρῶν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

577. Στοχευόμενος.

Μουσικὴν θεσπεσίαν σκορπίζω
Ἄν ἀπειράκτον, λῦτα, μάριση,
Καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν σὲ βυθίζω,
Στὴν ἀρχὴν μου ἂν γράμμα κολλήσῃ.

578. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸς Τρωῶς πολεμιστοῦ ἐκόπη τὸ κεφάλι·
Καὶ ἄπνους ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Ἄλλο αὐτός, — δὲν ξεύρω πῶς, — κατώρθωσε νὰ
Καὶ νὰ σωθῇ γενόμενος ἀρχαῖος ποταμὸς!

579. Αναγραμματισμός.

Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἓνα θάυμα. Μπᾶ! καὶ γιὰτί
[ὄχι τάχα;
Νὰ λοιπόν: τὰ γράμματά μου ἀνακάτωσα μο—
[νάχα,
Καὶ ἀπὸ ζῶον κερασφόρον, — σὰν τὸ σκέπτο—
[μαι πῶς χαίρω! —
Ἐντομο ἔγινα μικροῦλη, πού με ἔφερις καὶ σε
[ἔφερω.

580. Αἵνιγμα.

Ἄν καὶ οὐδόπως εἶμαι τί, τῶν ἄλλων παραπάνω,
Ἄκουσε ὅμως τί μπορῶ μονάχο μου νὰ κάνω,
Νὰ φαίνομαι στὸν οὐρανὸ, νὰ ρέω στὴν Ἀσία,
Νὰ εἶμαι καὶ γνωστὴ θεὰ ἀπ' τὴ Μυθολογία,
Καὶ γένος ἄνθου! Φίλε μου, δὲν εἶνε νὰ τα χάσῃ;
Ποῖο ἄλλο θάυμα σὰν αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἡ πλάσις;

581. Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἀπουλίᾳ.
2. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἰνδικῇ.
3. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Κολχίδι.
4. — Θεοῦτος αἰγυπτιακῆ.
5. — Ἀριθμητικόν.
6. — Ἀντωνυμία.
7. — Γράμμα.

582. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

[Ἀπὸ ἕκαστον τῶν κατωτέρω γνωμικῶν θὰ ληφθῇ μία λέξις διὰ νὰ σχηματισθῇ ἓν ἄλλο:]
Πρέπον τοῖς νέοις ἡ σιγὴ. — Σέβω τὸ γή-
ρας. — Σιγὴν χρὴ ἡ κρείττονα τῆς σιγῆς λέγειν.
— Οὐδὲν κρείττον ἢ φίλος σαφῆς. — Τὸ λα-
κωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — Ἡ τοῦ Θεοῦ
φρόνησις πάντων ἐπιμελεῖται. — Μίσει τὸ τα-
χὺ λαλεῖν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Κατάστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1903

583. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος — ποτὸν = ἐπίρρημα +
Ποταμὸς ἱστορικὸς — ζῶον — φθόγγος +
Ἀρχαῖα πόλις — ἀντωνυμία = πρόθεσις.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

584-588. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις. Ἐκ
τούτων τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
δι' ἐνὸς ἄλλου, καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημα-
τίζονται ἄλλαι τόσας. Τὸ ἴδιον κάμη ἄλλαι τρεῖς
φορᾶς:
κανοῦν, μήκων, ἐπαινῶ, Ἀχαιοί, ἐνδῶ.

589. Μεσοστιχὴς ἐκ Παραγῶγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶσιν ἄλ-
λα τόσα παράγωγα (ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά) τοι-
αῦτα, ὥστε νὰποτελῶσι διὰ τῶν μεσαίων των
γραμμάτων ἀρχαῖον γνωμικόν:
τλήναι, κόπτω, ἐγγυμ, βάπτω, ἦδω, μένω,
βιβρώσκω, ἄλλομαι, πίνω, ἠττώμαι.

590. Γριφώδης Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξ λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι εὐρίσκονται λυσίμου τοῦ γρίφου, ἀπο-
τελοῦν τὸ ὄνομα δημοτικοῦ βασιλέως:

κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ

Πῶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐπιλύσθησιν
ἐπὶ τοῦ ΑΝΤΑΝ ΓΚΑΤΕ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

466. Ἀλκίνοος (ἄλχη, νόος.) — 467. Ποῦ — ὑπό.

— 468. Παῖον-αἶων.

469. ΛΥΓΚΕΥΣ 470. Αἰλουροῦ
ΙΑΠΕΤΟΣ ἀπόντος σκιρ-
ΑΚΤΑΙΟΣ τῶσι μύες. (Ἡ
ΑΝΤΙΟΠΗ ἀνάγνωσις μαι-
ΑΙΝΕΙΑΣ ανδροειδῶς ἐκ δε-
ΣΟΥΗΔΙΑ ζῶον [πρὸς τὰρι-
ΣΕΙΡΙΟΣ στερεῶ.] — 471.
Ἀἴων — σὸν — αἰ

(Γέλα-λα=) γε+ (ῶνιος=) ἰος=) ἰον=ΔΙ-
ΓΑΙΟΝ — 472-477. Διὰ τοῦ Ο: κορμός, πρό-
κος, Ρόδος, βόθρορος, κἄλλπος, πόρος. — 478.
ΑΓΙΣ (Ἀθῆναι, ἐΓῶ, ἦλιος, ὄνισκος.) — 479
Οὐκ ἔστι σοφίας τιμώτερον. — 480. Ὑπὸ τῆς
πενίας ἀναγκαζόμενοι πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔστος 10 λέξεις, ὅρα δὲ καὶ αἱ
διαιρέσεις τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Μήνης
Πρωτοπαῖς, Δάρισσα. (Γ, 93)

Ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα χαιρετᾷ φιλικότατα
τὸν Κάρολον τὸν Δεκατόν. (Γ, 94)

Ἀναλλάσσω προσωπικὰς φωτογραφίας παν-
ταχόθεν. — Jean N. Fakis, Patras
(Grèce) (Γ, 95)

Τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Δ. Κωνσταντινίδῃ ἐγκάρδι-
α συλλυπητήρια. — Κυρία μετὰ τὰς Καμε-
ρίας. (Γ, 96)

Συγχαίρω τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὸ
βραβεῖόν του. — Λόρδος Κίτσεπερ. (Γ, 97)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἐν Ἀθῆναις, 22 Νοεμβρίου 1903 Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 47

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ἦτο πράγματι φρικτὸν τὸ θέαμα, τὸ
ὅπου εἶδαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναυ-
ται τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

Ὁ «Ρέπτων» ἀνεσηκώθη εἰς τὴν κο-
ρυφὴν ἐνὸς τερπτοῦ κύματος καὶ κα-
τόπιον ἐχέθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύμα.

Ἀπὸ τὸ ἴδιον κύμα ἀνεπήδησαν
τότε ἀφροὶ καὶ πίδακες ὑδάτων
εἰς μέγιστον ὕψος. Ἡμποροῦσε
κανεὶς νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ
κρυμμένον κανὴν γιγάντιον τέ-
ρας, τὸ ὅπου εἶχε βυθίσῃ τὴν
κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ ἀγγλικὸν
πλοῖον, ἐνῶ ἡ οὐρὰ του ἐκτυ-
ποῦσε τὴν θάλασσαν ἐκατὸν μέ-
τρα μακρὰν.

Ὅταν ὁ «Ρέπτων» ἐφάνη ἐλ-
νέου, ἦτο κυριολεκτικῶς ξεχρῶ-
βλωμένος, τὰ κατόρτια του ἦ-
σαν πεσμένα. τὰ ἐξέτριτα του
κομμένα, τὸ σκάφος του ἦτο
γυμνὸν μετὰ τὴν μπάντα, καὶ ἐ-
παρῆδερνε ἐπὶ τὴν εἰς τὴν λι-
σασμένην θάλασσαν.

Πρὶν περᾶσθαι ἐν λεπτῶν τῆς
ῶρας, ἀφ᾽ ἐκουλίσθη δὲ τελευ-
ταῖαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ τερά-
στιον κύμα, κατεποντίσθη ὁ
«Ρέπτων» εἰς τὴν ἀβυσσὸν τοῦ
Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, οἱ
ἀξιωματικοὶ του καὶ τὸ πλήρω-
μά του ἀνεβόησαν φοβερὰ καὶ
ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι ἐμ-
πρὸς εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεξήγη-
τον καὶ φοβερὴν καταστροφὴν.

Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν εἶχεν
καταποντίσθῃ καὶ ὅλοι οἱ ναῦ-
ται τοῦ «Ρέπτων» μαζί μετὰ
τὸ πλοῖόν των... Ἰσως νὰ ἐ-
πρόφθασαν μερικοὶ νὰ φύγουν
μετὰ τὰς φαλαινίδας... Δὲν ἔπρε-
πε νὰ προσπαθῶσιν νὰ τοὺς

σώσωσιν πρὶν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀ-
πλωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἦταν ἀφορμὴ ἔθρους ληθμοναίται,
ὅταν συμβαίνον τῶσον σπαρκατικὰ δυσ-
τυχήματα!... Ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ
τὸ ἔργον τῆς φιλάνθρωπίας, τῆς πρὸς
τὸν πλησίον ἀγάπης.

— Στὴ θάλασσα τὴς βέρκας! ἐρώ-
ναξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν εἶχεν περῆσθαι οὐτε δύο λεπτὰ
ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἐξέφρασης τοῦ
«Ρέπτωνος» καὶ ἦτο ἀλόγη καίρος γι-

βοηθῆτον τοῦ; ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ
ναυαγίου...

Ἐξαίτια, πρὶν ἢ καταβιβάσθουν αἱ φα-
λαινίδες εἰς τὴν θάλασσαν, μία σύγ-
κρουσις ὄχι καὶ τόσον πολὺ ἀπότομος,
ἔγινεν αἰσθητῆ. Ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ»,
ἀφ᾽ ἀνεσηκώθη ἐπὶ τῆ ὀκτώ δακτύ-
λους εἰς τὴν πρῶμην, ὡς νὰ εἶχε προσ-
κρούσει, ἐπάνω εἰς ὑφαλόν, ἔκλινε πρὸς
τὰ δεξιὰ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος...

Ὁ αἶμας εἶχε κοπάσῃ. Μετὰ τὴν
ἀδύνην τοῦ ἡλίου δὲν ἐφυσούσε καθόλου.

Ἡ θαλασσοταραχὴ πε-
ριωρίσθη εἰς ἐλαφρὸν
φλοῖστον ὄνον. Καὶ
ἐπανήλθον τότε τὰ πι-
κνὰ σύννεφα τῆς ὀμί-
χλης, τὰ ὅπου κατὰ
τοὺς δύο τελευταῖας ἡμέ-
ρας ἐσκέπαζαν ἐκεῖνον
τὸ τμήμα τοῦ Εἰρη-
νικοῦ.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἐξώ-
κειλαν, ἐμειναν κατὰ
πληκταὶ ὁ κ. Μπουρκάρ
καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἐλησημόνησαν πρὸς
στιγμὴν καὶ τὸν «Ρέ-
πτωνα» καὶ τοὺς ναυα-
γούς των Ἐπρεπε πρῶ-
τον νὰ σκεθῶν διὰ τὴν
σωτηρίαν τοῦ πλοίου
των, διὰ τὴν ἰδικὴν
των ζωὴν.

Εἰς τί ν' ἀποδώσουν
τὴν προσοράξιν των,
ἀφ᾽ ἀνεμῆς δὲν ἐπνεε
καθόλου; Μήπως περ-
σέσθη ἐὰ «Ἄγιος Ἐνώχ»
ἀπὸ κανὴν ἀγνωστον
ρεῖμα;... Ἦσαν εἰς τὸ
περιστατικὸν ἐκεῖνο πολ-
λά τὰ ἀνεξήγητα. Ἄλ-
λων τὴ ἡ ὥρα δὲν ἦτο
κατάλληλος διὰ νὰ ζη-
τήσουν καὶ νὰ εὐρουν
ἐξηγήσεις.

Ἀφ᾽ ἡ τρέπις τοῦ
πλοίου ἐκτύπησε δύο

«Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπρεσαν νὰ ἐρωτηθῶν...» (Σελ. 370, στήλ. 6')